

מי מסוגל לגייס

5.5 מיליון ד"ר

תוך כמה שעות?

הידיעה נפוצה מפה לאוזן: וילה בת שלושה חודשימיטות עומדת למכירה בסבי יון, מפני שבעליה יורדים לאמריקה. מחיר הבית, בתוספת מיגרש בן דונם וחצי: חמישה וחצי מיליון לירות.

הדבר נודע ביום השישי בבוקר. אחרי הצהריים פנה איש-עסקים תל-אביבי אל

הנמלטים, וכימעט הודהות עימם. אף שרק חמישה מבין ששת הנמלטים היהודיים היו בני עדות-המזרח (השישי היה אשכנזי ממוצא אוסטרי-הונגרי) הם גראו כולם כנציגים אמיצים של ישראל המקופחת, שאין לה חלק במימסד.

אומנם, גם רוב השוטרים והסוהרים הם בני עדות-המזרח. אך הם משרתים את ה"מימסד" שהוא "לבן". ואילו הנמלטים מייצגים את רוחו של חלק מן הציבור, הרווא בהפרת החוק, באלומות ובפשעיה מעין מרידה נגד המימסד הור והעוין. מימסד זה כולל את הממשלה, הכנסת והמישטרה. רוח זו התבטאה בבירור בדבריהם של רוב קרוביהם של האסירים (ראה עמודים 24-25), שהאשימו בכל פה את "המיש" טרה" בכל אשר קרה לנמלטים, החל ב-

פיראי הרוג כמעדות
אות אזהרה

בעלי הווילה, והתעניין בקנייתה. התשרי בה: "איחרת. היא נמכרה בצהריים."

הזעם והאגדה

בעיני ישראל אחת

הם חיות-אדם,

בעיני ישראל השנייה

הם גיבורים עממיים

כימעט כל ציבור בעולם חצוי ביחסו אל הפושע. מצד אחד הוא רואה בו אויב מסוכן, ומתערע על המישרה, אם זו אי-נה יודעת להתגבר עליו. מצד שני הוא רואה בו קורבן נרדף, הראוי לסימפטיה. יחסו של הציבור הישראלי אל הפושע חצוי ומורכב עוד יותר. הדבר נתגלה השבוע שוב, כאשר הצליחו שמונה אסירי רים שפוטם לברוח מכלא רמלה, במיכ צע שריתק את דמיון הציבור. נסתבר שיש לפחות שתי חברות יש-ראליות, ויחס האחת אל המיכרה היה הפוך מיחסה של השנייה.

פרשעים מסוכנים. בעיני ישראל הי-אחת, המסודרת, הממוסדת, היו שמונת הבורחים פושעים מסוכנים, רוצחים ושר-דדים.

ישראל זו ועמה על שרות בתי-הסוהר, שתדמיתו, העלוכה בלאו הכי, ספגה הי-שבוע מהלומה נוספת. איך ניתן לפושעים להסתלק? מדוע לא נלכדו כולם מייד? בעיני ישראל זו, היו הפושעים הנמי לטים סכנה מחרידה. שמונה אלה היו רחוקים מאד מלהיות אכזרים נרדפים. הם היו סכנה לכל אדם הגון בארץ, לכל אשה ולכל ילד.

ישראל זו היתה גם מוכנה להאמין ל"גירסת" המישרה. כאילו "אירגון עוין" פלסטיני עומד מאחרי הבריחה הנור-עת, ומברית את הנמלטים לביירות או לדמשק. "גירסה" מפורקת ונוחה זו התי-מוטטה כאשר נתפסו דווקא שני הערבים שבין הבורחים, כשהם רעבים ורועדים מקור.

שמונת המופלאים. בעיני ישראל השנייה, נראו הבורחים באור אחר לגמ-רי. הם הפכו כימעט גיבורים עממיים - שמונה מופלאים, שהתגברו על שוטרים וסוהרים, ושהגיעו אל החופש. לישראל זו היתה סימפטיה עמוקה אל

התאבדות בישראל ומצאו את מותם ב-בית-ההבראה במעלות, נשלחו לא רק כדי לפגוע בישראל. כחברי החזית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, אירגונו השמאלני הקטן של נאיה חוותמה, הם ביקשו גם להפגין את כוחם העצמאי של הגופים ה"יותר-קט" נים באש"ף, שאינם סרים אוטומטית ל-מרותו של יאסר עראפאת.

העיתוי לא היה מיקרי. המשימה תוכ-נה כדי לעורר סנסציה כמה ימים לפני כינוס המושב השנתי של המועצה הלאומית הפלסטינית, "הפרלמנט בדרך" של אש"ף.

הסנסציה שלא היתה. המשימה הוכשלה על-ידי חיילי-צה"ל ערניים. אך העובדה שלושה פיראיון חמושים-היטב הצליחו לא רק לעבור את קווי האו"ם ב-דרום-לבנון, אלא גם את הגורת-הביטחון של ידידיישראל מצפון לגבול, את הגבול עצמו וכמה קילומטרים טובים בגליל, ולשהות בישראל יומיים, היוותה אזהרה.

בהיעדר הצלחה פיראנית, נפתח המור-שב הפלסטיני בדמשק באורח שיגרת. מנוי וגמור היה עם מנהיגי אש"ף - עראפאת ועוזריו - למנוע התפתחויות דרמאטיות כלשהן. הסיסמה היתה: להמ-תין, לשמור על אחדות המחנה, להיות מור-כנים לקראת הבאות.

היו שקיוו כי במועצה זו יחול שינוי דראסטי בעמדות הפורמליות של אש"ף - למשל, הצהרה מפורשת על נכונות אש"ף להכיר במדינת-ישראל, או ההחלטה להקים ממשלה פלסטינית בגולה, כדי להשתלב במשאומתן לשלום.

לפי כל הסימנים, לא יוחלט על כך הפעם.

העימות נדחה. היו לכך כמה סי-בות. בין השאר:

● שום גורם מוסמך לא הציע עד כה לאש"ף להשתלב במשאומתן. מצריים ממ-שיכה להחרים אותו. ישראל חוזרת ומצי-הירה שלא תישאיותתן עם אש"ף גם אם "אירגון המרצחים" יצהיר במפורש על נכונותו לשלום, ויפסיק את מעשיהאיי-

"חבר'ה, יש לנו די אנשים להקים התנחלות!"

בה. ארצות-הברית דקקה בהתחייבותה, שניתנה לישראל ב-1976, שלא לנהל משא-ומתן עם אש"ף, ומסתפקת במגעים סר-דיים מאחרי הקלעים. במצב זה, לא נר-אה לעראפאת כי